

har saaledes hørt, at en fattig Mand i den Valgkreds, som jeg har den Ære at repræsentere, har siddet to Dage i Arrest, fordi han ikke kunde betale en Mulkt paa 6 Øre. Han havde i Noetiden — det er jo som bekendt en Ggn, hvor der dyrkes mange Koer — set sig nødt til at holde sit Barn hjemme fra Skolen. Fattigfolk maa ikke tigge, det er jo en Forbrydelse her til Lands, men de maa heller ikke holde deres Børn hjemme fra Skolen, selv i en saa travl Tid, og da Manden nu ikke saae sig i Stand til at betale Beløbet, saa kom han i Arrest i to Døgn for en Mulkt paa 6 Øre. Og saa tror Ministeren, at det er Veien til at hjælpe Undervisningen frem, til at skabe et godt Forhold mellem Hjem og Skole. Jeg tror, at den ærede Minister vil finde det stik modsatte Resultat. Det varede ikke Januar Maaned ud, før den høitærede Minister velsignede os med et nyt Cirkulære om Sangundervisningen i Skolerne, og ifølge det skal det nu, ikke blot i Realskolerne og i Kjøbstadskolerne, men ogsaa i Landskøbstadskolerne gaa efter Noder. Tænk dem mine Herrer, den ærede Minister har nu fundet paa, at alle Bønderbørnene skulle lære Noder, og ikke blot det, men lære at synge efter Noder, ligesom de ogsaa skulle staa op i Sangtimerne og øve sig i at staa Takt. Det bliver et Syn for Gud at se disse stakkels Bønderbørn i Almueskolerne staa og staa Takt efter Noder i Henhold til Ministerens Cirkulære. Jeg forstaaer saa meget vel, at den ærede Minister derfor har paalaagt Skolelærerne at begynde Indøvelsen af Melodien til „Albrig er jeg uden Vaade“. Det er i alt Fald en Melodi, som fuldstændig vil være Udtryk for de Følelser, hvorved Skolelærerne rundt omkring i vore Almueskoler for Fremtiden ville gaa til Sangundervisningen. Ministeren har været meget omhyggelig i saa Henseende, han forlanger ikke blot, at Bønderbørnene skulle synge efter Noder, men han foreskriver ogsaa, hvilke Melodier og Sange de skulle lære, og ikke blot at de skulle lære dem, men ogsaa at de skulle forstaa dem. Det er derfor meget betegnende, at den høitærede Minister har endt sit Cirkulære med at foreskrive, at de ogsaa maa synge Sengen „Herre, jeg har handlet ilde“. Det er et saa brillant Udtryk for den hele Situation, at Ministeren har fundet disse udmærkede Melodier, som de smaa Bønder-

børn ikke alene skulle lære efter Noder, men som de ogsaa skulle lære at staa Takt til. Jeg holder meget af Sang, og jeg tror, det er et meget oplivende Element i Skolen, men det kommer ganske vist an paa, hvorledes Sengen bliver ledet, og jeg tror, at det vilde være langt heldigere, om Ministeren havde overladt til Lærerne selv at vælge de Sange, som Lærerne selv mente passede ind i Undervisningen, og bruge de Melodier, som de mente sig bedst i Stand til at bibringe Børnene. Om det er Melodier af Hartmann, Weyse, Berggreen eller Kung, forekommer mig ligegyldigt. Jeg kan ikke se, at Ministeren i den Grad skal optræde som Formynder for den danske Ungdom, at han befaler, hvilke Sange og Melodier den skal synge. Det har derfor næsten gjort et komisk Indtryk, men det har tillige medført forskellige Udgifter, saaledes til Sangtavler, Nodetavler og Violiner, ikke at tale om den Mængde nye Sangbøger, der skal anstattes. I Begyndelsen troede jeg, det var en Slags Reklame, som Ministeren vilde gjøre for Hr. Sannes Sangbøger, men jeg ser nu, at det er noget Andet og Mere. Jeg er vis paa, at, hvis dette Cirkulære strengt skal overholdes, saa vil man opnaa det stik modsatte Resultat af det tilsigtede, nemlig at Sangundervisningen bliver noget af det kedeligste og Bedrøveligste, som danske Børn i Fremtiden ville give sig af med, i Stedet for, at det burde være noget af det Fornøieligste og mest Opløstende af den Undervisning, de faae. Ministeren er imidlertid ikke bleven staaende derved. Strax i Februar, jeg tror den 2den Februar, udkom der et Cirkulære om Udskrivning af Skolerne ved 13 Aars Alderen. Ogsaa der gaar den høitærede Minister ganske betydeligt videre, end jeg tror, at der ved Lovgivningen er hjemlet ham Ret til. Det er jo en en bekendt Sag, at Loven af 2den Mai 1855 hjemler Ret til at udskrive Børn ved 13 Aars Alderen. Naar de i den Alder vise sig at være i Besiddelse af det Maal „af Kundskaber og Færdigheder, til hvilket Skolen bør føre Børnene“, og det har været forstaaet saaledes omkring i Landet, at naar Børnene have opnaaet Hovedkarakteren: „meget godt“, „meget godt?“ eller „meget godt ÷“, kunne de blive udskrevne af Skolen. Dette synes ogsaa at være i Overensstemmelse med et Cirkulære, som un-